

שליח העולם הזה ראה את אנשי "כתח"

המונחות בשעה זו במשרדי משטרת חיפה.

★ ★ ★

היתה זו פגישת הראשונה עם נציגי אל-פתח, אבל לא היחידה. למעשה, אחת המטרות העיקריות ששמת לי, כאשר החלטתי לנסוע לפלסטינאל בסופיה, היתה לפגוש נציגים ערביים בכלל, ופלסטינאים בפרט. והעיקר: לפגוש את נציגי אל-פתח.

ההזדמנות הראשונה ניתנה לי במה שנקרא, בתוכנית ה"פסטיבאל, יום הסוד" לידאדיות עם העם הערבי. שלושה אי-

רועים מרכובים הוכרו לאותו יום. הראשון היה סמוך למקום מגורי יצאתי למקום העצרת. מאות צעירים ו צעירות הסתובבו על פני השטח. מישלחות ערביות ניצבו על דגליהן. סיסמאות בערבית ובולגארית הכריזו על ידידות למאבק העם הערבי. נואם ערבי קרא סיסמאות נגד האימפריאליזם והציונות. ניגשה אלי בחורה צעירה ויפה, כשבידיה מלוא החופן סרטי בד שעליהם מודפסת סיסמה דו-לשונית. בלי לשאול תקעה סרט בדש חולצתי. "מאיפה את?" שאלתי.

"אני פלסטינית. לומדת באוניברסיטת אל-אזהר בקאהיר."

"מה יהיה בפלסטין?" שאלתי. היא הצביעה על סמל אחר שהיה תקוע בחולצתי: ניצחון לעם הוויאטנאמי! "כמו שם, השיבה, "ניצחון לעם הפלסטיני!"

★ ★ ★

כאן אני צריך לציין את העובדה המרכזית הבולטת בכל התעמולה הפלסטית: היא משווה את המצב בוויאטנאם לי מצב בפלסטין, וקושרת את גורל העם הפלסטיני עם גורלו (וניצחונו) של העם הפלסטיני.

כך, למשל, ביום הסולידאריות עם העם הפלסטיני, היה הכוכב האורח גנרל ויאטנאמי רזה ונמוך-קומה, אך מפורסם מאוד: ואן טונג, אחד מאלופי הוויאטקונג. הוא הוצב במרכז שורת המנהיגים הפלסטיניים, צולם איתם כמאות תצלומים, לחץ ידיים, חתם על כל מה שהוגש לו. באחת ההפוגות ניגשתי גם אני אליו, לחצתי את ידו, ביקשתי משהו שיצלם אותנו בידה. "אתה יודע מי אני?" שאלתי.

הוא נבוכ. "לא." "אתה יודע מי כל האנשים האלה שאתה

"מאיפה אתה?"

שאלה זאת נשאלת תמיד, במיפגשי הפסטיבאל. הפעם היססתי מעט לפני ש- עניתי. על דש מעילו היתה סיכת אל- עאטיפה, הזרוע הצבאית של אל-פתח, והוא אישר בגאווה: "כן, אני שייך להם!" לכן רציתי דווקא ששיחתנו תימשך. חששתי, כי ברגע שאומר לו מניין אני — יפנה את גבו ויסתלק. לבסוף

עניתי: "מתל-אביב." הבחור נראה כי אילו לא תפס, "מ- ניין?" חזר ושאל בי- אנגלית.

עניתי שוב: "מתל-אביב." נטלתי גלויה שהיתה בידו והוספתי: "אני מכיר את ה- שניים האלה. ראיתי אותם בבית-המשפט." זה כבר סיקרן אותו, וראיתי איך הוא כובש את תגובתו הראשונה, שהיתה להס- תלק.

כי הגלויה שהוא החזיק נשאה את תמו- נתם של ויליאם נאצר וכמאל נמרי, שני חבלני אל-פתח בני האמהות היהודיות, ש- נתפסו ונשפטו על חלקם ברצח השומר ה- דרוזי באברגוש. בזמנו כיסיתי את משפטם בבית-המשפט הצבאי בלוד, לכן היו דיוק- ניהם מוכרים לי. תועמלני אל-פתח העתיקו את התצלום מאחד העיתונים בארץ, הדפיסו אותו על גלויית-דואר והפיצו את הגלויה ברבבות עותקים, בצירוף הפניה: "שלח את הגלויה הזאת למוכיר האו". דרוש את שיחורו הקורבנות הפלסטינאים ויליאם נאצר וכמאל נמרי, הנמקים בבתי-סוהר יס- ראליים."

בן-שיחי שאל בסקרנות: "איך יכולת לר- אות אותם? הרי תולשים את ציפורניהם ו- מענים אותם!" צחקתי: "הם ניראו בריאים לחלוטין כש- ראיתי אותם."

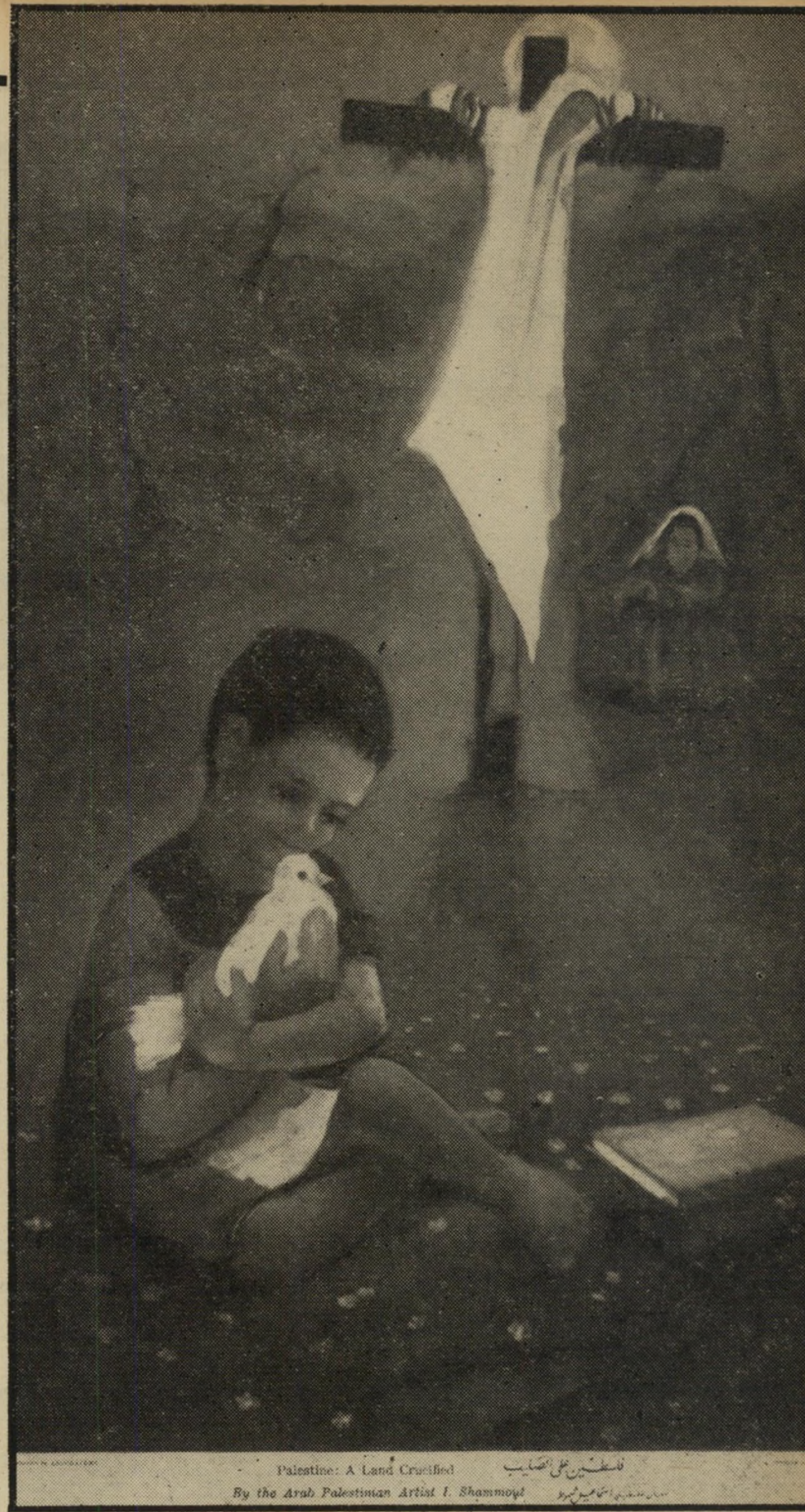
הבחור ניראה נבוכ. הוא לא ידע אם לשמוח על הזדמנות כזאת ולהמשיך לחקור אותי, או לעשות מה שאמרו לו שיש ל- עשות בכל פגישה מסוג זה: לנתק מהר ובכוח את המגע. הוא מצא פשרה: תפס אחד מחבריו בשרחל, משך אותו אלינו, ואמר לו בערבית: "זה עיתונאי מתל- אביב."

בעל-השרוול נהג לפי הדוקטרינה הרשמית. "מאפי" היתה המילה היחידה שהבנתי. אין, אין מגע, אין כלום. הוא משך את חברו — והשניים הסתלקו.

בידי נשאר פרס חשוב: ערימה של חוב- רות-תעמולה של אל-פתח. אותן חוברות

ציורי זוועה

פלסטין צלובה — זהו שמה של התמונה העליונה, בה נראה פלסטיני צלוב שגופו כמיבנה של מפתי-ישראל. ציורו השני של איסמעיל שאמוס, אותו כינה השואה, מתאר איכר ואשתו הרגומים, וילדם הבוכה על גופותיהם.

Palestine: A Land Crucified
By the Arab Palestinian Artist I. Shammoql

